

JEDYNAK (14) *sb m*

e jasne, a pochylone.

sg N jedynák (6). ♦ A jedynáka (6). ♦ I jedynáki(e)m (1). ♦ pl I jedynákami (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI – XVIII w.

Jedyny syn; unigenitus Mącz, Vulg; unigenus, unicus filius Cn (14) : Mącz 17d; Nie zażrzy ftroyny żebrakowi plátow/ Ani iedynak drugiemu trzech brátow. RejZwierc 224, 55v; bo iufz nań było wftytko iáko ná iedynaká po oycu Ípádło SkarŻyw 332, 412.

Wyrażenia: »jedynak ojcu« (1): Niceta [...] będąc iedynakiem oycu/ záflubiony bjł ná łufzbe Bożá SkarŻyw 297.

»syn jedynak« = filius unigenitus Vulg (3): KrowObr 104v; Leop Gen 22/2; á zá żywotá swoiego zlecił w opiekę Ringoltowi/ Syná iedynaká Swintoroha w dziećinnych lećiech StryjKron 285.

Szereg: »jedynak, (abo) jednorodzony« (3): Unigenitus, Iedinak/ yednorodzony. Mącz 504a, 145d; CzechEp 211.

a. O Chrystusie (2) : Ktory [Chrystus] fye vrodził z oycá yedynak/ to yeft/ z iftnoći oycowfkyey KromRozm III C4v; LatHar 564.

Cf JEDYNY

LW